ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

ГОЛОС НАДІЇ

№ 10 (44) ЖОВТЕНЬ '94 Заснована в лютому 1991 року

У НОМЕРІ:

4 стор.
Говорить і показує «ІСТИНА»

6-9 стор.
Чи є ми милосердними?

8 стор.
Допомога для Абхазії

10 —11 стор.
Сторінка для дітей

12 стор.
Добрий приклад поганої людини

Хто сіє скупо, той і пожне скупо, а хто сіє щедро, пожне також щедро. Кожний нехай дає, як постановив у серці своєму, не з жалем і не з примусу, бо Бог любить того, хто дає охоче. А Бог спроможний всякою благодаттю збагатити вас, щоб ви ... були багаті на добре діло.

2 Корінфян 9:6-8

Подібну картину можна побачити не лише на вулицях Луцька. Преса не раз звертала увагу на людей з простягнутою рукою, знаходячи серед них осіб, для яких жебрацтво стало професією. Але незважаючи на це, ми повинні пам'ятати, що милосердя для християнина це не просто добрий жест, а обов'язок.

НОВИНИ

* * *

АЙХАЛ(Якутія). Духовна робота місіонерів місії «ГОЛОС НАДІЇ» проводиться в цьому місті давно. А цього року тут утворена церква, яка налічує поки що чотири душі. Отже, в Якутії існує чотири церкви, утворені місією. Найбільша з них, в м. Удачному, нараховує 50 членів. З настанням морозів у цьому регіоні буде особливо багато духовної праці, оскільки зимою тут кращі дороги (літом майже єдиним транспортом є повітряний і річковий транспорт). Планується проведення євангелізацій в таких населених пунктах: Мархa, Маркока, Кисил-Сир, Кистатим, Тіксі. Найбільш серйозною проблемою в місійній праці у Якутії є транспортна проблема. Із-за природніх умов (бездоріжжя) і великої площі (республіка за територією майже така, як Казахстан) доводиться долати великі відстані. Цього літа для євангелізації місцева влада навіть виділяла невеликий теплохід. Екзотика? Можливо, але скільки за нею важкої, буденної і напруженої місійної праці.

* * *

УДМУРТІЯ. 4 вересня відбулося хрещення в м. Іжевську. В завіт з Богом вступали 9 чоловік (з них двоє — глухонімі). 11 вересня хрещення відбулося в селищі Кільмезь (12 чоловік), і на грудень планується ще одне. В Іжевську постійно проходять богослужіння в раковій лікарні, біблійні заняття у тюрмах. Один раз на місяць відбуваються молодіжні зібрання в Іжевську або Сарапулі (тепер, можливо, будуть і в Кільмезі).

* * *

ХРОНІКА

КІЛЬМЕЗЬ — «селище сколихнулося»

Надвечір'я. Їдемо знайомою дорогою, швидкість за сто. Поспішаємо. Необхідно встигнути на вісімнадцяту годину. Нас чекають, особливо ті, хто завтра буде приймати хрещення. Останній віддрізок шляху з твердим покриттям, і через декілька поворотів будемо в селищі Кільмезь.

Мені пригадується, коли недавно по цій ще засніженій дорозі їхали вперше. Я, вже літня, людина людина покидав Іжевськ. Що мене чекало в цьому селищі, де відбуваючи покарання за Слово Боже, вмирали віруючі, замерзали в холодних бараках, так і не дочекавшись зустрічі зі своїми рідними? Але в них тоді вистачало сили, щоб на пройденій дорозі, в корі дерев, залишити скручені папірці-записки. Їх знаходили діти-підлітки, читали, але не все могли зрозуміти, де коротко говорилось про любов Господню, про Спасителя Христа. Це було колись...

Дорога звивиста, «Москвич» ледве піднімається на пагорб. Ми в'їжджаєм в край, мабуть, проклятий людьми, і наша молитва, щоб Бог зняв це прокляття і за покликом Господнім люди пробудилися від гріховної сплячки. Ворожі сили прикладають зусилля, щоб ми не доїхали до наміченої мети. Двигун чомусь ледве тягне, а то й зовсім глохне. Водій, брат Анатолій, родом з Кільмезі, свою справу знає: то свічки замінить, то запалення регулює, і ми знову рухаємося вперед. Лишаються десятки кілометрів — і остання найстрашніша пригода: «висскочили» на гололід. Машина закружляла, мов дзига, не встигли збагнути, що сталося. А що могло статися, зрозуміли: колеса автомобіля зупинилися в кількох сантиметрах від глибокої ями-кар'єру, з якого брали пісок на полотно дороги.

І на цей раз ми прибули вчасно. Радість зустрічі описати важко, це потрібно пережити.

Ранком одинадцятого вересня збираються люди на місце, де вдруге в цьому році відбудеться водне хрещення. Вночі тут була мінусова температура, а тому провести хрещення в річці було неможливо. Слава Богу, поблизу чудовий басейн. На цей раз в підігріту воду в білих одежах входить 12 душ. Більшість з них — молодь. «Хто ж ці в білих одежах і звідки прийшли?»(Об'явлення 7: 13-14). Ось молодий чоловік і його дружина, ще одне подружжя: Ярослав, колишній в'язень, алкоголік і наркоман, його дружина Наталія, передавши своє маленьке дитя сестрам, сходять у воду...

В цьому році планується провести ще одне, третє хрещення. Проводяться бесіди і навчання. Після хрещення в селищі багато розмов.

Голова селищної Ради — депутат Верховної Ради Удмуртії: «Дуже добре діло ви робите, коли навіть наркомани, п'яниці з нечестивою поведінкою змінили своє життя на краще.»

Дільничий інспектор, капітан міліції: «Таких, як Ярослав «Сыч»,

(див. на 3 стор.)

На фото: Місіонери біля нового Дому молитви (крайній зліва — Галина Дрозан).

(початок на 2 стор.)

побільше залучайте до своєї віри, тоді нам буде значно менше роботи».

Перші дні після хрещення. Роботи багато, а працівників мало. Проходимо вулицями селища, люди запитують: «А що нам робити?»

Селище сколихнулось. Люди каються. Жнива поспіли, а чи швидко прийдуть молоді працівники завершувати розпочату роботу?

При Домі молитви працює недільна школа. Приходять діти. Одна вчителька місцевої школи привела весь свій клас на цей незвичайний урок. Його проводить наша сестра Роза Чміль. Діти слухають уважно Слово Боже. Нехай Бог допоможе їм вибрати правильний шлях у житті.

Калина ДРОГАН
с. Кільмезь, Удмуртія

На фото: Селище Кільмезь, знімок на згадку про перше хрещення.

З початку цього року наша газета друкується в друкарні видавництва "Світанкова Зоря". В кінці вересня відбулося урочисте відкриття нового приміщення друкарні. На фото: через мить гості переступлять поріг новобудови.

НОВИНИ

* * *

м.ЛУЦЬК. 25 жовтня у приміщенні місії «ГОЛОС НАДІЇ» відбулася зустріч з кандидатом у депутати Верховної Ради України, колишнім міністром оборони України генералом армії Віталієм Радецьким. Гість коротко розповів про своє бачення сьогоднішнього політичного, економічного та духовного стану нашої країни, виклав основні положення своєї передвиборної платформи. В ході дружньої бесіди обговорювалися питання виходу України з економічної та духовної кризи, питання альтернативної служби, прийняття державою законів, які б надавали повну та реальну свободу віросповідування, а також державного захисту громадян України від різних лжевчень, які шкодять здоров'ю та психіці людей (таких, як Біле братство). Віталій Григорович пообіцяв у разі його обрання народним депутатом взяти найактивнішу участь у розв'язані цих важливих проблем.

* * *

м.ЛУЦЬК. 28, 29 жовтня в обласному центрі відбулася конференція пастирів області. На ній обговорювалися питання надання рекомендацій юнакам, які бажають проходити альтернативну службу, питання молоді, відношення віруючих до посту та інші. На конференції були присутні також гості з Канади — пастор Крейг Пітсс з церкви міста Чадам та диякони тієї ж церкви Давід Рейдер та Вон Ківел. Пастор Пітсс прочитав ряд лекцій на теми: «Як Святий Дух діє в церкві», Що таке покаяння, спасіння і хрещення Духом Святим», «Три основні категорії гріха». Д. Рейдер і В. Ківел мали зустріч із присутніми на конференції дияконами, на якій ділилися досвідом в цій важливій ділянці духовної праці.

* * *

ХРОНІКА

ГОВОРИТЬ І ПОКАЗУЄ "ІСТИНА"

Слова, що карбовані в 24 розділі Євангелії від Матвія, сьогодні знає кожен християнин. Особливо ці: «І буде проповідуване це Євангеліє Царства по всьому світу, на свідчення всім народам; і тоді прийде кінець».

Так, в ці благодатні дні Всевишній Господь відкрив небесні вікна, і Слово життя вічного проповідується по всій землі. Десятки різноманітних видань, радіотелестанцій, тисячі благовісників сіють вчення Христове, і часто воно падає на добрий грунт.

Так сталося у нас, в Вінниці. Вже декілька місяців на телестудії «ВІТА» (внутрішньому інформаційному телевізійному агенстві) діє єдина на Україні професійна християнська програма «Істина».

Чому єдина? А тому що вона не є платною, не потребує ніяких матеріальних витрат від церкви. Її ведуть журналісти-професіонали, члени церкви Християн Віри Євангельської, служителі.

Кожної суботи півгодини іде програма. При вагомості теми буває, що програма триває 40-45 хвилин, іноді повторюється в неділю вранці.

Зазначу, що програму телестудії «ВІТА» дивляться в Хмільнику, Могилів-Подільському, Придніпров'ї та південних районах Житомирської та Київської областей — загалом більш, як 3 млн. телеглядачів.

Дякуємо Богу за велику милість і благословіння в цій справі і просимо, аби Він дарував мудрість, щоб слово поширювалось для Його слави, для спасіння тих, хто досі не примирився з небом. За програмою закріплений здібний оператор студії Олександр Міленевський. І, хоча він не є членом церкви, проте з великим бажанням монтує і знімає програму.

На проповіді виділяємо 15-18 хвилин. Їх читає пастор Петро Кривонос. Іноді запрошуєм проповідників з баптистської церкви, з якими підтримуємо дружні стосунки.

У творчому доробку — репортажі з водного хрещення, свята врожаю, християнського весілля, розповіді про біблійні школи тощо.

Програма завжди завершується співом християнських пісень. Їх виконують вокальні групи «Назарянин», «Вузенька стежка», сестер Станіславових «Лілея».

Для проповідування Слова Божого ми запрошуємо друзів з усіх п'ятдесятницьких церков України; приїжджайте до нас в гості, надамо вам можливість сказати Слово по християнській програмі «Істина». Були б раді, якщо вчителі недільних шкіл, місіонери поділяться досвідом у духовній праці. А хто може прославити Бога співом, маємо змогу виділити додатковий час в програмі вихідного дня.

Отож, чекаємо вас.

Наша адреса:
м.Вінниця, Старе місто,
вул.Нагірна 5а
тел. 27-97-14, 32-69-57.

Микола РЯБЧУК
ведучий християнської телепрограми «Істина», м.Вінниця

Кілька десятиліть тому холодні засніжені простори Комі краю були місцем, де спокутували свою «вину» ті, хто був вірний Господеві. Сьогодні віруючі їдуть сюди вже за власним бажанням. На фото: місіонери в гостях у корінних жителів народності ханта (двісті кілометрів від Воркути) — їм теж потрібний Спаситель.

« Ти відвідуєш землю і зрошуєш її, Ти збагачуєш її рясно. Божий потік повний води... Напуваєш борозни її. вирівнюєш груддя її, розм'ягчуєш її краплями дощу, Ти благословляш рослинність її... Пасовиська в пустині рясніють травою, і горби вкриваються радістю. Луки одягнулися отарами, а долини покрилися збіжжям. Усе торжествує, усе співає!»

Псалом 65:9-13.

ТА ЕКОЛОГІЯ

У Львові на базі Українського державного лісотехнічного інституту відбулася друга міжнародна конференція на тему: «Екологія, економіка і християнська мораль: українська дійсність і перспективи».

Вступним словом конференцію відкрив Ю.Туниця — співголова оргкомітету, професор, ректор інституту.

Змістовними та цікавими були заслухані на пленарному засіданні доповіді на теми: «Богословська екологія як моральне питання» (І.Музичка — ректор Українського католицького університету, Рим, Італія), «Природоохоронне значення християнських моральних цінностей і проблеми екології людини» (професор М.Павловський — ректор Львівського медичного інституту), «Екологічна етична повинність» (Д.Лях-ович,Бразилія) та інші.

Працювало п'ять робочих груп, на яких обговорювалися екологічні, економічні, філософські, богословські, історичні та політологічні питання. Доповідачі та виступаючі постійно наголошували, що у природі панує Божий лад, безмірна та постійна любов до Свого творіння. Землю, як Боже творіння, необхідно наповнювати добром, шанувати довкілля.

Божий заповіт до людей гласить: «...Наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над птаством небесним, і над кожним плазуючим живим на землі!... Оце дав Я вам усю ярину, що розсіває насіння, що на всій землі, і кожне дерево, що на ньому плід деревний, що воно розсіває насіння, — нехай буде на їжу це вам!» (Буття 1:28-29). В цих словах — безмірна любов Бога до Свого творіння — людини, якій віддано все живе на землі.

Автор цієї замітки виступив із доповіддю про флору, описану в Біблії. На її сторінках згадується більше 30 видів вищих рослин, що зростають на території України. Серед них частіше всього згадуються зернові: пшениця ,ячмінь, жито. Із лісових деревних рослин частіше згадуються кедр, дуб, ялівець, із трав'янистих — очерет і кропива. Про них та багато інших представників флори у Святому Письмі сказано: «І вивела земля із себе рослини: траву, що розсіває насіння за своїм родом, і дерева, що родять плоди з насінням у них, за їхнім родом. І побачив Бог, що воно добре» (Буття 1:12).

Василь Рябчук.
м.Львів

Як отримати віру?

Дух Святий сказав через апостола Павла: «Отже, віра від слухання, а слухання від Слова Божого» (Рим.10:17. Отже, віра приходить від Слова Божого.

Віра не продукт філософії. Витоки філософії — людська натура, яка, в свою чергу, бере початок у впавшій натурі Адама. Філософія не в змозі прнвести тебе до справжньої віри.

Христос сказав Симону Петру: «...не кров і плоть відкрили тобі це, але Отець мій, що є на небесах» (Матв. 16:17). Бог дає людині інформацію, яку вона ніяким натуральним шляхом отримати не може. Ісус просто запитав: «За кого люди вважають Мене?» (вірш 13). Одні відповідали: «За Івана Хрестителя». Це було майже безумство — Івану тільки що відрубали голову. Інші: «За Іллю». Але Ілля давно закінчив своє служіння.

Бог ніколи не робить копій. Існував тільки один Мойсей, і ніколи не буде другого. Був тільки один Ілля і він ніколи не повториться.

Бог суверенний, Його творіння індивідуальні. Кожний листочок будь-якого дерева на землі неповторний. Бог — Володар. Все це наводить нас на думку, що твоя віра унікальна. Ні в кого не буде такої віри, як в тебе, якщо ти будеш всією силою прагнути отримати її, досягнути її, жити нею в ім'я Ісуса Христа. Жива віра народжується індивідуально у кожній людині, як наслідок спілкування з Господом і життя по Його слову.

Свідоцтво про справи віри надихають нас, але вони не можуть створити всередині тебе силу, яка вимагається, щоб віра прийшла в дію. Ця сила приходить лише із Слова божого: через читання його, через наповнення ним, в заклику його до життя через нас. Слово Боже не може ствлорити в нас віри, аж поки не стане частиною нашого духовного єства. Воно не повинно залишитися в нас тільки переліком прочитанного. Декотрі заучують вірші Біблії напам'ять, та не живуть у відповідності з ним. Слово Боже повинно ожити в твому відродженному дусі, почати діяти через нього, через твою систему кровообігу, через твої м'язи — через все твоє єство. Таку дію Божого Слова в нас ми і називаємо вірою...

Уривок з книги Лестера Самралла **«Вера преобразующая мир»**

«ДОБРОТА ПОРЯТУЄ СВІТ»

Співчувати, проявляти милосердя, бути уважними до оточуючих — чи є більш вагоміші проблеми сьогодення? Діячі науки та культури в минулому мріяли про світле майбутнє, в якому не існувало б зла та кривд, чвар та непорозумінь, а натомість мир та любов наповнювали б людські серця. Та, на жаль, їхні надії не справдились, а крилаті вислови так і залишилися порожніми фразами. Віра у найкращі починання та обіцянки поступово розвіювалася. Егоїзм набув дедалі більшого розвитку. Прислів'я «Моя хата скраю, я нічого не знаю» набуло широкого застосування в житті.

Байдужими до чужого горя, до турбот ближнього є деколи і ми, християни. Нема нічого дивного в тому, що такими залишилися ті, хто вірив у будь-що інше, лише не в Божественні істини. Але гірко за тих, хто, забуваючи наказ Спасителя «Будьте милосердними», продовжує нарікати на час та його постійну нестачу для добрих діл.

Теперішня економічна нестабільність не знімає обов'язків, покладених Богом на християнина. Поле діяльності є надто широке. Засоби масової інформації переповнені матеріалами про тих, хто потребує милосердя. А таких багато, і цей крик «волаючого в пустині» примушує зупинитись нас, що ще здатні творити справи милосердя. А вони, тобто ті, хто вже вкрай зневірився, чия доля важким тягарем тисне на розум, волю, продовжують кликати на допомогу.

Статистика повідомляє про зростання кількості закладів, що надають допомогу тим, хто не може потурбуватися за себе, які на даний час перебувають у складному становищі і не тільки в матеріальному, але й духовному. Адже відомо, що матеріальний хаос породжує духовну порожнечу. А тому допомогу, на мою думку, необхідно почати з останнього.

Відвідати Будинок дитини та вручити подарунки (в більшості випадків — гуманітарну допомогу з країн далекого зарубіжжя) не є достатнім.

Дітлахи, як ніхто інший, потребують тепла і уваги від нас, дорослих. Привітати зі святом та вручити для заохочення подарунки — це ще не все. Необхідно систематичне відвідування та по можливості закріпити гуртки молоді за кожним таким закладом.

Звісно, всім нам живеться скрутно, не заперечую. Та звичайне дружнє спілкування принесе чи не більше радості, ніж нова вручена іграшка.

Максимум уваги потребують ті, хто через хворобу чи якісь інші нещасні випадки прикутий до ліжка, кому аж нестерпно важко. Чиє життя — немов той тьмяний ліхтарець, що здатний будь-якої миті погаснути. Таке життя — не просто життя, а існування, постійна і тривала боротьба. Медикаментозне лікування досить часто буває безрезультатним. Хворі потребують інших ліків, які змогли б заспокоїти, підтримати, вселити надію.

Здавалося б, нас ніщо не поєднує із сюжетом знаменитої картини російського художника В. Перова «Чаювання в Митищах», яка була написана в далекому 1862 році. Адже сьогодні стало модно давати милостиню, жертвувати на різні благодійні заходи. І не лише модно, а навіть і вигідно: зменшуються податки, хороша і дешева реклама... Так, сьогодні важко знайти подібну ситуацію, але автор на своєму полотні зобразив не лише фігури людей: він вловив глибокий психологічний момент, показавши не просто поведінку персонажів, а їхню внутрішню природу. На жаль, природа наших душ майже не змінилася. Саме такими ми готуємося вступити у 20-те сторіччя...

«Люби ближнього, як самого себе», — наголошує Святе Писання. Як варто дотримуватись цього девізу у нашому житті. Навкруги багато знедолених людей, котрим вже надокучило життя. Деколи останнім і єдиним бажанням для таких є бажання якнайшвидше відійти з цього життя, яке перенасичене слізьми та горем. А тому нема нічого дивного, коли нужда, як ми звикли казати, примушує таких людей жебракувати, випрошувати милостиню. А дехто з нас, недоброзичливо кинувши монету (відчепіться, мовляв), так і не може повністю зрозуміти їх. А інколи можна почути нарікання, про те, що вони пенсію отримують, а жебракують. Різні думки, різні твердження, та зводяться вони до одного: той, хто щедро сіє, щедро буде пожинати і, навпаки, скупий завжди платить двічі.

Оглядаючись в минуле, можна побачити, що ті, хто намагався протягом всього життя робити добро, піклуватись про ближнього, ніколи не був і не буде залишений Богом. Тому що людина, творячи добро в ім'я Бога, ніколи не буде посоромлена.

«Прийдіть благословенні Отця Мого, успадкуйте Царство, приготовлене вам від заснування світу. Бо Я голодував і ви нагодували Мене, знемагав від спраги, і ви напоїли Мене, чужинцем був, і ви прийняли Мене, був нагим і ви зодягнули Мене; був хворим, і ви піклувалися Мною; у в'язниці був, і ви відвідали Мене. ...Істинно кажу вам: так як ви зробили одному з цих братів Моїх менших, те зробили Мені». (Мтв. 25:34-40).

«Краса порятує світ,» — сказав класик. А мені хотілося б добавити: і доброта, яка є невід'ємною частиною внутрішньої краси людини. Така краса не втрачається з роками, вона не помирає, а є безсмертною, як і сама душа людини.

Надія МЕЛЬНИК

МИЛОСЕРДЯ В ДІЇ :

ВЧОРА. . .

Очет о пожертвованиях на сиротский приют в г. Ковеле.

Брат И. П. Колесников прислал в редакцию «Ев. Веры» отчет о собранных средствах в Америке на сиротский приют в г. КОВЕЛЬ.

Господь говорит: «вдовы и сироты не притесняйте». (Исх. 22:22).

Во время моего краткого пребывания в Польше, я имел возможность посетить сиротский детский приют в городе Ковеле, в котором в то время было 12 девочек. Сейчас там уже 15 детей.

Заведует приютом брат Фр. Вецкевич.

Присутствуя на общем детском ужине, я видел что дети не имеют достаточно молока, потому что нет у них коровы, которая для детей является второй матерью.

По просьбе деток, я обещал собрать деньги на корову, коль скоро вернусь в Америку.

По приезде в Америку, я передал эту нужду и просьбу детей раньше Господу, а потом братьям и сестрам по вере во Христа; на что многие откликнулись, пожертвовав по мере сил и расположения сердца.

Пожертвовали следующие лица.

1.	Сестра Никович	$	0.50
2.	Сестра Грин	„	1.00
3.	Брат Н. Новар. Торонто	„	1.00
4.	Брат, не дал имени. Торонто	„	1.00
5.	Брат П. Федынич	„	1.00
6.	Сестра А. А. Ольшевская	„	1.00
7.	Сестра Д. К. Офенберг	„	1.00
8.	Сестра Л. П. Драшпель	„	1.00
9.	Брат Федор Полищук, Питтобург	„	1.00
10.	Брат А. Черный	„	1.00
11.	Брат И. П. Колесников	„	2.00
12.	Брат С. Товстенко	„	2.00
13.	Брат К. Товстенко	„	2.00
14.	П. Г. Кисилев	$	3.00
15.	Байонские братья	„	3.65
16.	Брат Н. Бычик, из Миниаполиса	„	5.00
17.	Брат Евгений Черный	„	5.00
18.	Брат Т. С.	„	5.00
19.	Брат Д. Черный	„	5.00
20.	Нью-Йоркская Община Евангельских Христиан 56—2е. Av.	„	19.00
21.	Брычпордские братья Евангельских Христиан	„	20.00
22.	Братья из Мекивиля	„	9.10
23.	Торонтовская Община Евангельских Христиан	„	9.00
24.	Ансонские братья на встрече Нового года	„	10.00
	Всего собрано . .	$	109.25

За что, от имени администрации приюта и от имени бедных детей — сирот выражаю сердечную благодарность, прежде всего, Господу за Его помощь, а также и всем братьям и сестрам, пожертвовавшим свою лепту для сирот.

Это добров дело останется пред лицем Господа и в памяти детей — сирот. «Милостыни твои пришли на память перед Богом» (Деян. 10: 4).

Да благословит Господь всех пожертвовавших и воздаст им сторицею. А. тех, кто еще не пожертвовал, да расположит Господь позаботиться о сиротах. Еще не поздно.

Пожертвования принимаются с благодарностью и отправляются по назначению.

С братским приветом.

Ваш меньшия брат в Господе

И. П. Колесников.

Нью-Йорк, Америка.

СЬОГОДНІ. . .

Звіт, який ми подаємо на цій сторінці, був надрукований 60 років тому в журналі «Евангельская вера». Милосердя, яке стало невід'ємною частиною християнського служіння уже з перших днів народження церкви, в усі часи вважалося справою «богоугодною». В наш вік великих технічних та наукових досягнень, на жаль, є чимало тих, хто чекає співчуття до себе. З перших днів заснування місії «ГОЛОС НАДІЇ» одним з головних напрямків її діяльності стали справи милосердя і допомоги тим, хто потребує цього. Було утворено відділ милосердя, який насьогодні очолює Володимир ГАЛЬЧИК. Про свою роботу він розповідає на сторінках нашої газети.

Робота відділу милосердя ведеться в таких аспектах: матеріальна допомога багатодітним, сиротам, вдовам, одиноким, престарілим (одягом та продуктами); відвідування хворих та одиноких, тих, які мають особливо гостру потребу у звичайному людському спілкуванні і моральній підтримці; фізична допомога (будівництво, ремонт, городні роботи).

Економічний стан нашої країни призвів до того, що багато людей опинилися за межею бідності. І хоча іноді важко робити це, але наскільки Бог дозволяє, намагаємося таким людям допомогти. Закуповуємо для них продукти: цукор, муку, олію. Дуже багато в цьому допомагають віруючі з-за кордону. Роздача проводиться в кількох напрямках: частину віддаємо в місцеві церкви, де краще знають людей, які нуждаються, частину даємо тим, що приходять до нас особисто. Надавалась гуманітарна допомога в інтернати, в комітет багатодітних матерів та Червоний Хрест.

Надаємо також фізичну допомогу. Немало є престарілих або одиноких, які самі не в змозі весною викопати грядку чи виорати город, а восени зібрати врожай, тому звертаємо увагу на їхні проблеми. Зокрема з участю місії (допомогли в придбанні будматеріалів) майже закінчено будівництво будинка для вдови в селі Озерце. Допомагаємо також в придбанні (заготовці) дров та вугілля.

Минулого тижня було організовано першу (думаємо, не останню) поїздку з гуманітарною допомогою в Абхазію, де особливо гостра продовольча проблема.

Безпосередньо в відділі працює два чоловіки. Але при потребі залучаємо до цього добровільних помічників, особливо з Луцької церкви.

Не обходиться, звичайно, і без проблем. На даний час найбільш гострою є транспортна проблема. Відділу вкрай необхідні транспортні засоби, щоб більш ефективно вести роботу: вантажний автомобіль, трактор.

Варто зауважити, що нам багато допомагають брати і сестри з-за кордону (Німеччина, Сполучені Штати), які для потреб відділу надсилають гуманітарну допомогу.

Віримо, що за нас і нашу працю моляться діти Божі. Не залишайте нас і надалі в молитвах, а також підтримайте матеріально. Це обов'зок не лише відділу милосердя, але і кожного християнина.

Дорогами милосердя

Рейс допомоги

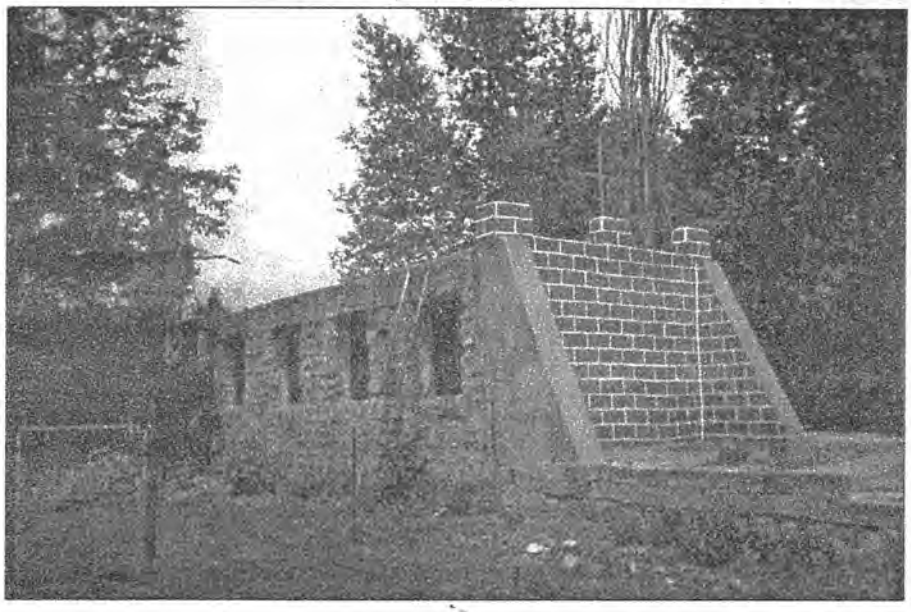

Тихого жовтневого ранку автомобіль «КАМАЗ», що їх десятками можна зустріти на наших шляхах, виїхав з Луцька. Звичайний рейс, яких було немало як для самої машини, так і для водіїв. Але тепер маршрут був незвичним — в дорожньому листі кінцевим пунктом значилося абхазьке місто Піцунда. Відрядження у війну...

Втім, війна там майже закінчилася. Майже, бо обстановка все-таки не до кінця стабільна, не всі питання воєнного конфлікту зняті з порядку денного, та і сама картина абхазьких пейзажів далеко не приваблива: руїни, згарища, безлюддя...

Директор нашої місії кілька разів відвідував Абхазію, в тому числі і під час війни, бачив на власні очі труднощі тамтешніх віруючих, але в тодішніх умовах чимось допомогти було важко. Сама лише поїздка громадянина України в Абхазію, не говорячи про якісь вантажі, була майже неможливою. І ось тепер, коли ситуація дещо змінилася на краще, місія «ГОЛОС НАДІЇ» скористалася цим, щоб допомогти братам з Піцунди, які мають велику матеріальну скруту. Закупивши деякі продукти та приєднавши їх до пожертвувань місцевих церков і гуманітарної допомоги, яка надійшла з Німеччини, організували рейс допомоги. І ось тепер відповідальність за доставку вантажу лягла на братів-водіїв Куліша Василя та Якимова Віктора. Завантажившись всім необхідним у Луцьку та Новограді-Волинському (гуманітарну допомогу також надала місія «Надія», що діє у цьому місті), екіпаж вирушив у дорогу.

Оглядаючись назад, варто зауважити, що Боже благословіння особливо було відчутне в нашій поїздці. Загалом шлях був благополучним, техніка не підвела. Вирішувалися нелегкі, іноді конфліктні ситуації на державних митницях (а їх було на шляху чотири). На українсько-російському кордоні нас довго тримали, вимагаючи платню (звичайно ж не державну, з документами було все гаразд) за проїзд. На російсько-українській митниці затрималися на цілу добу — для вирішення питання довелося їхати в Таганрог. Але Той, в ім'я Якого ми робили благодійну справу, відкрив усі двері.

І ось ми нарешті на території Абхазії. Останній митний контроль. І, на диво ми виявилися тут «своїми». Митники і прикордонники Георгія Базбу добре знають, і його ім'я було для нас як перепустка. Прямо звідси ми зателефонували до нього додому і повідомили про наше прибуття.

Перед Піцундою нас уже чекав ГАЗик-ветеран Георгія, і в місто ми в'їжджали з «почесним» екскортом. У церкві була хвилююча зустріч. Відразу після розвантаження на четверту годину — зібрання. Невелике (зібралося біля 30 чоловік) богослужіння було особливо благословенним. Це було служіння подяки небесному Батькові за Його благословіння як для місцевих братів, так і в нашій дорозі.

(Закінчення на 12 стор.)

На фото: Ось такий поки-що вигляд має молитовний будинок в Піцунді (вгорі); Георгій Базба (крайній зліва) з місцевими братами на будівельному майданчику. Фото М.Синюка.

СКАНДІНАВСЬКА МІСІЯ СВЯТКУЄ ЮВІЛЕЙ

29 жовтня в обласному дитячому театрі ляльок відбулося святкування дворіччя діяльності в Україні Скандінавської дитячої місії.

Основним напрямком роботи місії є надання гуманітарної допомоги дитячим закладам, лікарням, будинкам інвалідів та престарілих. На сьогодні відкрито 14 пунктів практичної допомоги на Волині, ще один зареєстровано у Києві. За час діяльності благодійної організації оздоровлено понад 300 дітей за кордоном. До речі, трьом з них зроблено унікальні операції. Місією виділено більше 30 тисяч доларів на реконструкцію Будинку дитини.

СДМ розпочала свою діяльність ще у 1982 році в Швеції, але на данний час є міжнародною організацією, куди входять Норвегія, Данія, Фінляндія (до речі, на святкуванні у Луцьку були присутні посли цих держав). Благодійна робота була започаткована на далеких Філіпінах, а в 1992 році президент місії З. Валленберг відчув покликання працювати на Україні. І не дивно, адже, як він наголосив, обсяг праці тут неосяжний.

«Я хотів би, щоб все, що було і буде зроблено в майбутньому нами в Україні, ви вважали за велике Боже піклування про український народ. Ви можете забути моє ім'я, викреслити його із своєї пам'яті, але повинні насамперед подякувати Тому, Хто зробив можливою нашу співпрацю — нашого Господа. Я вірю в майбутнє України» — сказав у вітальній промові президент СДМ.

У святковій зустрічі брали участь гості з-за кордону, представники облдержадміністрації, пастори луцьких церков.

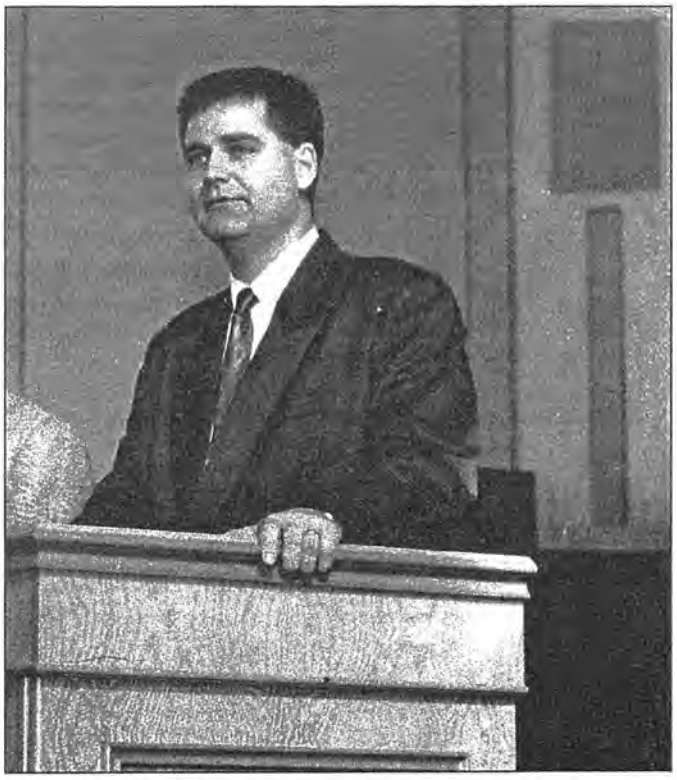

Представники місії мали також робочу зустріч в обласній раді, де обговорювалися питання про спорідненні міста і території, співробітництва в багатьох галузях народного господарства, надання Україні кредитів. Згодом подібні питання будуть вирішуватися також у Києві.

Надія МЕЛЬНИК

На фото: представник скандінавської місії на Україні Бо Валленберг

«НОВІ МОСТИ» — ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

З 16 жовтня по 19 жовтня в місії «ГОЛОС НАДІЇ» перебувала група осіб членів організації «Нові мости» (м. Гамбург, Німеччина). Ця громадська організація створена у минулому році для допомоги жителям Волині, які постраждали від чорнобильсї катастрофи. В неї ввійшли лікарі, вчителі, бізнесмени, прості робітники, які збирають кошти для придбання медикаментів, одягу, продуктів харчування, і відправляють їх на Україну.

Дякуючи пані Гайдемарі фон Райсвіц та пані Рут Тітьє, які очолюють «Нові мости», діти із церков ХВЄ Волині уже три роки підряд влітку відпочивали у Німеччині.

На цей раз поїздку до України очолили Карстем та Бригіта Хьонінд. Гості привезли медикаменти для лікарень, одяг, продукти. Організація «Нові мости» та місія «ГОЛОС НАДІЇ» планують і надалі співпрацювати разом у напрямку милосердя.

На фото: група волинських дітей на відпочинку в ФРН

Сторінка для дітей

Любі дітки! На нашу з вами долю випав складний, економічно нестабільний час. Або ще можна сказати з точки зору Біблії: живемо ми в останній час. «І через збільшення беззаконня в багатьох охолоне любов» (Мтв. 24:12) Гріх панує серед людей, проникає в їхні душі і робить жорстокими їхні серця.

В сьогоднішні дні ми, як ніколи, зустрічаємо дуже багато одиноких, забутих навіть власними дітьми батьків або навпаки — забутих батьками дітей. Багатьох з них нужда та голод погнали на вулиці просити милостиню. Каліки, голодні, обездолені — це жертви людської байдужості. Саме ми, християни, повинні бути милосердними. Про це нас навчає святе Євангеліє, так робив Ісус Христос. «Будьте милосердні...» — ці Христові слова відносяться до кожного із нас. А які ж ми є?

Як часто ми відвідуємо хворих, допомагаємо одиноким, сиротам, вдовам? Чи знаходиться у нас тепле слово для тих, хто його потребує? Адже це і є якраз вияв милосердя. Огляньмося довкола: можливо наш сусід не має що їсти, іншого хвороба прикувала до ліжка і нема кому допомогти. А переповнені будинки сиріт, школи-інтернати чекають на нашу любов та ласку. Мешканці будинків престарілих ждуть тих, хто знову воскресить в їхніх серцях надію, віру та любов. Зробити це, допомогти ім може кожен із нас.

Напишіть нам, як ви це робите? Можливо, ви знаєте людей, які потребують допомоги як фізичної, так і моральної, надішліть нам їхні адреси. Разом з вами ми постараємось допомогти їм. Не будьмо байдужими до чужої біди.

Золотий вірш

Марійка та Петрик сиділи біля будинка на повваленому дереві і пускали мильні бульбашки, які підхоплював вітер і ніс їх аж ген до лісу.

За цим заняттям їх і застав сусідній хлопчик Олег. На вигляд він був повненьким і неповоротким, за що й недолюблювала його дітвора та не хотіла з ним дружити.

Зацікавившись грою, Олег вирішив присісти поруч. Та, не побачивши банки з мильною водою, перевернув її. Петрик сердито замахнувся на Олега. Але Марійка вчасно схопила його за руку і крикнула:

— Не руш! Хіба ти забув вірш, який ми вчили в недільній школі?

Від несподіванки Петрик розтис кулаки і зіскочив на землю, а переляканий Олег підійшов до нього і попросив пробачення. Мир було встановлено.

Прослідкуй за стрілками, і ти прочитаєш вірш, який допоміг дітям поступити правильно. Запиши в клітинки внизу і вивчи напам'ять.

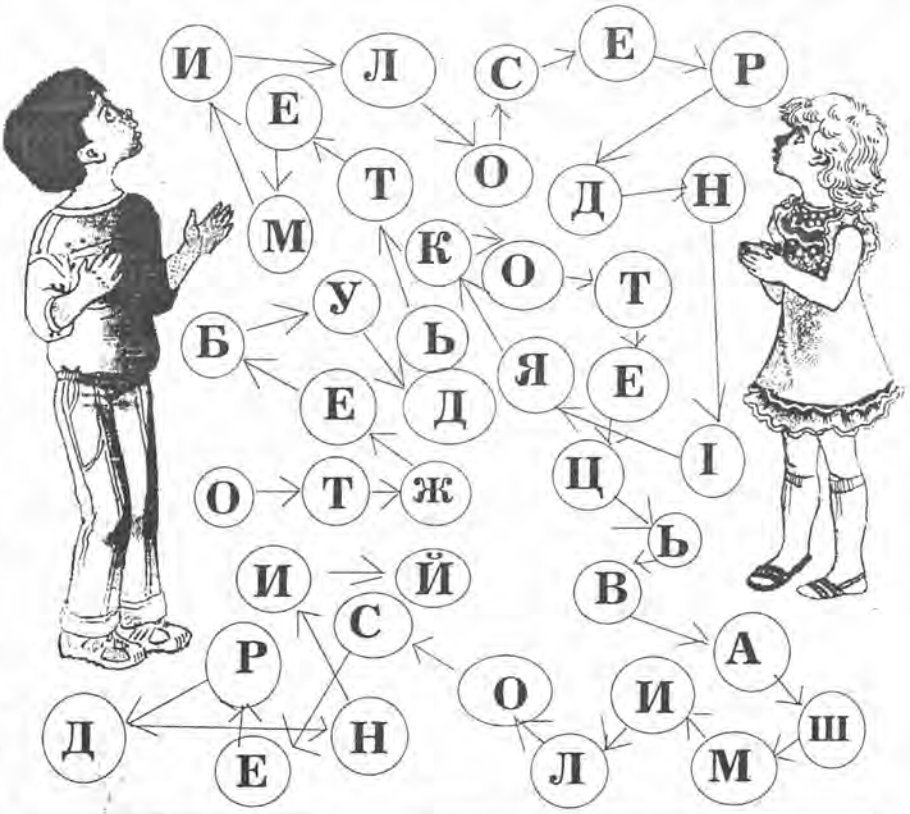

ДОБРИЙ САМАРЯНИН

Якось зібрався один добрий чоловік в дорогу. Йому потрібно було подолати чималий шлях: від Єрусалима до Єрихона. Ми не знаєм як його звали і для чого йому потрібно було в Єрихон, але відомо, що до нього він так і не дійшов.

Дорога, якою йому потрібно було їхати, була безлюдною і проходила серед гір. Рапом звідки не візьмись на подорожнього напали розбійники. Вони накинулись на нього і почали бити. Бідний! Як жорстоко повелись вони з ним: не тільки тяжко побили, а ще украли його одяг. Коли вони покинули його на дорозі, йому залишилось недовго жити. Здавалось, який сумний кінець!

Так він лежав край шляху. Раптом до його слуху долинули звуки кроків. Хтось наближався. Може, прийдуть на допомогу?

Але ні, дарма потерпілий понадіявся. Хоч це й був священик, але він пройшов своєю дорогою, нічим не допоміг пораненому. Зовсім безпомічним він продовжував лежати біля дороги. Через деякий час знову почулися кроки. Це був левит, людина, що теж служила у храмі. Невже і він не допоможе? Але марно сподівався поранений. Левит теж подивився, поспівчував і так само, як священник, поспішив далі.

Пройшло небагато часу, на дорозі почувся тупіт. Хтось їхав верхи на ослику. Чоловік помітив, що це була чужа людина, не місцева, а з Самарії. Жителі Іудеї і Самарії не любили один одного, тому подорожній не мав зовсім надії на допомогу.

Але що ми бачимо? Самарянин підійшов і співчутливо нахилився над ним. Виявляється, це не вогрог, а друг! Він зробив все, що зміг, щоб допомогти бідному чоловіку. Він змастив і перев'язав йому рани. Але це ще не все. Він обережно підняв його і допоміг вмоститися на ослику. Потім повіз його до найближчого готелю і там піклувався про хворого. Який добрий чоловік, правда ж? Тож не дивно, що його завжди називають Добрим Самарянином.

Цілий день та ніч він пробув з хворим. Наступного дня самарянину потрібно було далі відправлятися в дорогу. Як ви думаєте, що він зробив перш, ніж від'їхати? Він заплатив господарю готелю за проживання і попросив доглянути його нового товариша, поки той не одужає.

Як добре мати такого доброго товариша. Але Господь Ісус Христос, Син Божий - наш найкращий друг. Так само, як добрий самарянин, Він знаходить людей там, де вони в біді, де вони поранені горем та гріхом і допомагає їм. Для Нього немає нічого неможливого. У Нього вистачає любові для всіх. А вам відома Божа любов? Напишіть нам про те, як Божа любов була проявлена до кожного з вас особисто.

Якою дорогою повинен піти самарянин, щоб знайти зараненого і привезти його в дім, де б про нього подбали?

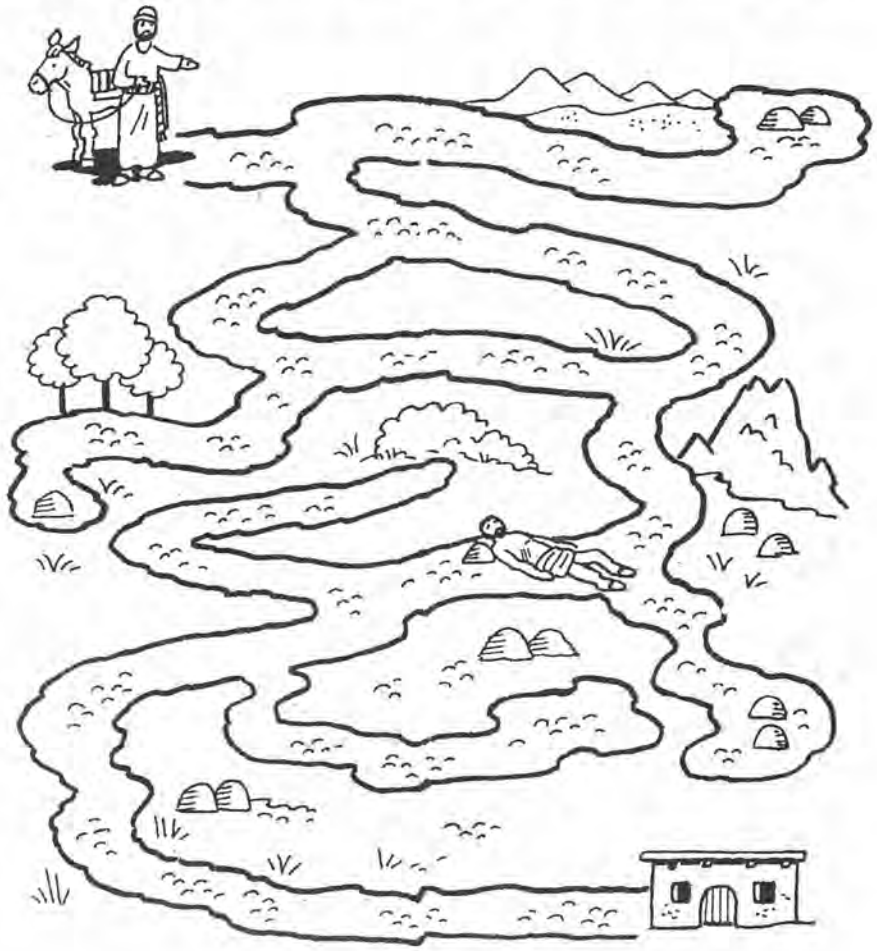

Самарянин натрапив на нього, і побачивши, змилосердився
Євангеліє від Луки 10, вірш 33

Над сторінкою працювали: Лариса ОНИЩУК, Оксана АНДРІЄНКО

«Важкі» місця Біблії

Рубрику веде Олександр Ковальчук

Добрий приклад поганої людини

Один чоловік був багатий і мав управителя, на якого було донесено йому, що він марнує майно його...
Луки 16:1-12.

В дні Ісуса Христа багаті люди часто мали управителів, яким довіряли ведення фінансових справ у своїх маєтках. Він піклувався про збільшення доходів свого господаря і мав право користуватися фінансами в цих цілях. Очевидно, в цьому випадку управитель більше витрачав, ніж збільшував прибутки. Як людина нечесна та безвідповідальна він був звільнений. Та перше ніж «здати всі справи» він придумав вихід із цього становища в особі двох боржників свого господаря. Він дав їм можливість переписати свої розписки в сторону значного зменшення їхнього кредиту (сто мір оливи на п'ятдесят; сто мір пшениці на вісімдесят)

Взнавши про це, господар похвалив «управителя невірного, що вчинив мудро». Звичайно, вчинок управителя не заслуговував похвали. Але він мудро вчинив в тому розумінні, що знайшовши друзів, хоча і нечесним шляхом, забезпечив собі майбутнє. Адже тепер він міг розраховувати на підтримку тих, кому «допоміг».

Звичайно, Ісус Христос не закликає нас до нечесних вчинків. Цією притчею Він висловив думку про досягнення духовних цілей ціною матеріальних благ. «Багатство неправедне» (в значенні «скоро проходить, де міль, іржа псує і злодій викрадає») важливо використовувати для притягнення людей до Царства. «Коли багатство матеріальне втратить свою силу (тобто в час приходу Христа), щоб ваші друзі прийняли в намети вічні (тобто привітали вас за це в вічності) (англійський переклад Біблії).

Іншими словами, цей приклад означає, що якби кожний християнин проявляв таку енергійність, мудрість і вищуканість в своєму бажанні досягнути праведності, як проявляє мирянин в своїх шуканнях забезпечити собі добробут на майбутнє, то він (християнин) став би набагато ліпшим. Людина тратить в десятки разів більше часу і фінансів на свої власні задоволення ніж на Божі справи. Ми можемо лише тоді стати активними християнами, коли будемо виділяти стільки часу для Бога, скільки виділяємо на наші «суєтні» справи.

(Закінчення, початок на 8 стор.)

На другий день у нас була зустріч в міській раді Піцунди з головою місцевої адміністрації. Він щиро дякував за нашу благодійну місію і просив, щоб це було не востаннє — «абхазька земля, обпалена війною, так потребує допомоги і, в першу чергу, матеріальної». Георгій попросив списки багатодітних, малозабезпечених і тих, де загинули годувальники сімей, для того, щоб частину доставленого вантажу виділити для них. Розмова торкалася і перспектив розширення місійної діяльності, утворення недільних шкіл. Керівник міста пообіцяв допомагати в організації цієї праці, а також в інших питаннях, зокрема у налагодженні роботи їдальні для бідних при молитовному будинку.

Того ж вечора ми залишали колись сонячну, курортну і таку чудову країну. Тепер тут руїни та згарища. Абхазія заліковує свої рани. Самій їй це важко зробити. Тепло стає на душі, що ми змогли хоч чимось допомогти нашим братам. Але скільки ще потрібно зробити! Та ми залишали Абхазію з вірою, що Господь її не залишить.

Віктор КЛЕЦЬ,
Луцьк - Піцунда - Луцьк

Від редакції: Дорогі друзі! Наша газета не раз писала про церкву в Піцунді, про її труднощі та перемоги. Зараз найбільш болючою і важливою є проблема нестачі духовних працівників. В Абхазію потрібні місіонери, і ми розраховуємо на вас. Прислухайтеся до голосу свого серця — можливо, ви і є тим, на кого чекає ця багатостраждальна земля. «Курорти» Піцунди відкриті для вас, місіонери!

Редакція газети «ГН»
і місія «ГОЛОС НАДІЇ»

ДЯКУЮТЬ

всім нашим жертвувачам
та молитвенникам
за матеріальну і духовну
допомогу.
Завдяки Вашій підтримці
ми маємо змогу
продовжувати нашу працю
в ім'я Ісуса.
Віримо,
що і надалі наша співпраця
продовжиться.

Усі цитати, наведені в газеті, взяті з Старого Заповіту у перекладі І. Огієнка; з Нового Заповіту — під редакцією Г. та Д. Деркача та Я. Духонченка.

Засновники:
обласна Пресвітерська Рада,
місія «ГОЛОС НАДІЇ»
Тираж:
5200 екземплярів
Реєстраційний номер: ВЛ 030

Виходить щомісячно

Редактор:
ЮРІЙ ВАВРИНЮК

Адреса:
263020, Україна, м. Луцьк
вул. Вороніхіна 14^А
Телефон:
(03322) 5-44-06, 5-01-32

Газету віддруковано у християнському видавництві «Світанкова Зоря», м.Рівне. вул. Старицького 50а, тел. (0362) 26-28-71